

гостіе-то сѣдѣщиць, хѣдящиць или лѣжещиць по стаи-ты, уложницы-ты или скривалища-та. Ониі, щото сѣдѣхъ, бѣхъ повече-то въ срѣднѣхъ-тѣхъ стаѣхъ, дѣто ся разговаряхъ при пълны-ты крондиры отъ разны питія и играяхъ на книги (карты); други-ти бѣхъ ся растурили по отстранены-ты стаи. Не ще да е нужно да придаваме, че челоувѣческо-то племе бѣше прѣдставено тукъ и въ два-та си пола.

Ясень, като идеше слѣдъ отца Агапіа, видѣ, че ся плаща за входа. Инди и той плати и влѣзе.

Влѣзе и останѣ зачуденъ. Прѣоблеченый калугеръ, като левентъ по модѣ-тѣхъ, изгуби ся, като че ли потѣнѣ. Нашъ-тѣхъ юнакъ ся задрѣ и сбѣрка ся: не знаеше, що да прави.

Това изеднажъ заблѣжихъ бодры-ты нимфы, отъ кои-то обыкновенно обикаляхъ по нѣколко около врата-та. Тутакси видѣхъ тѣ, че Ясень е единъ варваринъ, или, какво бы ся казало днесъ, простакъ. Веднага ся найдохъ около него, и почихъ да му шьпнѣтъ и да го бутатъ съ свои-ты меки рамена.

Ясень имъ не разумѣ до тамъ шьпненіе-то; нѣ отъ бутаніе-то позна, че нимфы-ты на нѣкъдѣ го влѣкътъ.

Ала не бѣ лесно да ся помѣсти Ясень. Той бѣше единъ снаженъ момъкъ, като боръ, крѣпкъ, съ ягкы кости, такъвъ както що си прѣдставлявахъ у старо врѣмя идеаль отъ мѣжкѣхъ красотѣхъ, въ старо врѣмя, кое-то, както що е познато, не е марило толкова за чърты-ты на лице-то, колко-то за хармонійскый развитъкъ на всицкы мышцы отъ тѣло-то. Нимфы-ты непрѣстанно му иѣщо шьпняхъ, като птицы на орела, выяхъ ся около него, като брашлянъ о дърво, па го влѣчяхъ.

— Херкуле! рѣче една.

— Аполоне! рѣче друга.